

سخن سردبیر

سال اول / شماره ۱
بهار و تابستان ۱۴۰۳

الهیات^۱، علم خدانشناسی است؛ یعنی علمی که به بحث دربارهٔ خداوند می‌پردازد؛ لذا به معنای عام و از جهت موضوع، همهٔ ادیان را در برمی‌گیرد؛ هر چند به معنای خاص محدود به مبدأ تأسیس آن، یعنی مسیحیت است. مسئلهٔ اصلی الهیات، انسان و جهان از آن حیث که مخلوق حق تعالی هستند، است.

در آغاز، الهیات منحصر به بحث دربارهٔ وجود خدا بود؛ اما به تدریج همه حقایق مُنزَل از جانب حق تعالی و همچنین افعال الهی و موضوعات عملی، مانند عبادت و معنویت را نیز در بر گرفت؛ و در گذر زمان، تقسیم بندی‌ها و طبقه بندی‌های متعددی یافت، که از آن میان، مهم‌ترین آنها، تقسیم از حیث مقدمات و مبادی، یعنی تقسیم به الهیات طبیعی^۲ یا الهیات عقلی یا الهیات تکوینی، و الهیات نقلی یا الهیات وحیانی^۳ است.

افزون بر آن، یکی از مهم‌ترین شاخه‌های الهیات، الهیات عملی^۴ است که به

1. Theology.

2. Natural Theology.

3. Reveald Theology.

4. Practical Theology.

جنبه‌های عملی حیات دینی و به مطالعه کنش‌ها و رفتارهای مذهبی می‌پردازد؛ و جنبه‌های عملی دین، از جمله تعلیم و تربیت دینی، مطالعه آیین‌ها و شعائر و مناسک دینی و حتی مطالعات زیست محیطی را نیز در بردارد.

الهیات کاربردی^۵ از شاخه‌ها و زیر مجموعه‌های مهمّ الهیات عملی، و الهیاتی کارآمد است، که در پی کاربردی کردن الهیات در زندگی فردی و اجتماع، و به نوعی به دنبال تبیین معضلات دینی جامعه و ارائه راهکار جهت حلّ این معضلات است؛ به همین مناسبت، زمینه‌ها و حوزه‌های مطالعاتی مختلف را در بر می‌گیرد؛ و با ابعاد مختلف حیات دینی فرد و اجتماع، و نیز دانش‌های مختلف در این حوزه‌ها، از جمله جامعه‌شناسی دینی، روانشناسی دینی، الهیات سیاسی، الهیات محیط زیست، و رابطه الهیات با اقتصاد، اخلاق، سلامت، معنای زندگی، تعلیم و تربیت، هنر و ... پیوند می‌یابد.

سال اول / شماره ۱
بهار و تابستان ۱۴۰۳